

Június 24. – Keresztelő Szent János Születése A – B – C

*Fellépett egy ember, akit Isten küldött:
János volt a neve. Azért jött, hogy tanúságot
tegyen a világosságról, hogy a népet előkészítse
az Úrnak. (vö. Jn 1,6-7, Lk 1,17)*

Olvasmány

Izajás 49,1-6

Hallgassatok rám, szigetek, és figyeljeteK, népek a távolból! Az Úr hívott el engem az anyaméhtől fogva, anyám méhétől emlegette a nevem. Olyanná tette számat, mint az éles kard, keze árnyékában rejtett el engem; olyanná tett, mint a hegyes nyíl, tegzébe dugott engem. Így szólt hozzám: "Szolgám vagy, Izrael, benned fogok megdicsőülni."

De én azt mondtam: "Hasztalan fáradoztam, hiába és feleslegesen fecsérelem erőmet! De igazságom az Úrnál van, és munkám jutalma Istenemnél!"

Most pedig így szól az Úr, aki az anyaméhtől fogva szolgájának alkotott engem, hogy visszavezesseK hozzá Jákobot, és Izrael hozzá gyűljön; mert becses vagyok az Úr szemében, és Istenem lett az én erőm; ezt mondta: "Kevés az, hogy szolgám légy, hogy helyreállítsd Jákob törzseit, és Izrael maradékát visszatérítsd; a nemzetek világosságává teszek, hogy eljusson üdvösségem a föld végéig."

Szentlecke

Apostolok Cselekedetei 13,22–26

Saul elvetése után Dávid királyt támasztotta nekik, aki mellett tanúságot is tett, mondván: "Szívem szerint való férfit találtam, Jessze fiát, Dávidot, aki megteszi majd minden akaratomat."

Az ő ivadékából támasztotta Isten az ígéret szerint Izrael üdvözítőjét, Jézust, akinek eljövedele előtt János a bűnbánat keresztségét hirdette Izrael egész népének. Mikor pedig János bevégezte pályafutását, azt mondta: "Nem az vagyok, akinek tartotok engem; íme, utánam jön, akinek a lábáról a saruit sem vagyok méltó megoldani."

Férfiak, testvérek! Ábrahám nemzetének fiai és a köztetek lévő istenfélők! Ennek az üdvösségnek az ígéje hozzánk küldetett.

Azután eljött az ideje, hogy Erzsébet szüljön; és fiút szült. Meghallották szomszédai és rokonai, hogy az Úr nagy irgalmasságot cselekedett vele, és örvendeztek vele együtt.

Történt pedig, hogy a nyolcadik napon eljöttek körülmetélni a gyermeket, és apja nevééről Zakariásnak nevezték. De az anyja így szólt: "Semmiképpen sem, hanem Jánosnak fogják hívni." Erre azt mondták: "De hiszen senki sincs a rokonságodban, akit így neveznének." Intettek tehát apjának hogyan akarja őt nevezni. Ő pedig írotáblát kért, és ezeket a szavakat írta rá: "János a neve." Mindnyájan elcsodálkoztak. Erre azonnal megnyílt a szája és a nyelve, megszólalt, és magasztalta az Istent. Félelem szállta meg az összes szomszédjukat, s ezen dolgoknak elterjedt a híre Júdea egész hegyvidékén. Mindannyian, akik hallották, a szívükbe vésték ezt, és kérdezték: "Mi lesz ebből a gyermekből?" Mert az Úr keze volt vele.

A gyermek pedig növekedett és erősödött lélekben, és a pusztában volt addig a napig, amíg nyilvánosan fel nem lépett Izraelben.

Elmélkedés

A mai ünnep már a 4. században feltűnt a keleti és a nyugati liturgiában. Csupán három születést ünnepelünk meg az egyházi év során (Jézusét, Máriáét és Jánosét), ez is mutatja, hogy milyen kiemelkedő helyet foglalt el János az Egyházban a kezdetektől fogva.

A születéstörténet mindig reménység-történet is, amely kifejezi, hogy Isten jelen van és reményt, életet akar adni az embereknek. A mai evangéliumban Isten ígérete a három központi személy nevének jelentésében is kifejezésre jut: Zakariás ("Az Úr megemlékezett") Erzsébet ("Isten a teljesség") és János ("Isten irgalmas") kifejezi, hogy Isten senkiről sem felejtkezik meg, aki egész életében ráhagyatkozik. Pontosan ez János feladata: készítsen utat Annak, akiben Isten irgalma megtestesül, és hirdesse Isten visszavonhatatlan támogatását az embereknek.

Isten irgalmas, Isten a teljesség. Isten az ember felé fordul. Így körvonalazhatjuk a mai ünnep tartalmát. Olyan Istent tapasztalunk meg benne, Aki az embernek a legjobbat akarja, és feltehetjük magunknak a kérdést: mit jelent ez az én életemben, mit jelent számomra "Isten teljessége"? Mit jelent nekem "az Úr megemlékezett"? Mikor és hogyan tapasztaltam meg ezeket az ígéreteket az életemben? El tudom-e hinni, hogy Isten nekem is a javamat akarja, akkor is, ha oly gyakran korlátokat tapasztalok meg életemben? Gyakran csak visszatekintve válik világossá a megajándékozottság bősége, hogy érdemes élni, és csak mélyebb összefüggésben mutatkozik meg a vezérfonal, az élet értelme.

Az ember – és ez minden emberre igaz – nem labda a szeszélyes sors kezében, hanem megismételhetetlen lény, akit Isten a nevéen szólított, akire igent mondott és akart, és akit fontos feladattal bíz meg. A mai olvasmányok szerint minden embernek hivatása és küldetése van. A mai ünnep arra indít, hogy keressem Isten ajándékát életemben és kutassam azokat a lehetőségeket, ahol azt felhasználhatom. Nem mindig könnyű világosan felismerni és beteljesíteni ezt a megbízást, amely szinte a bölcsőtől a miénk; van, ami növekszik és változik az élet során. Ezt megérezni lebilincselő és alkotó feladat!

Valami egészen új kezdődik Isten érkezésével. A prófétai ígérethöz jut kifejezésre valami, amikor Erzsébet bátran ellentmond a hagyománynak fia nevének kiválasztásánál. Meg kell szakítani a régi gyakorlatot, hogy teljesen új és teljesen más teret nyerjen. Ma csakúgy, mint akkor, szükség van olyan emberekre, akik felismerik az idők jeleit és annak megfelelően képesek cselekedni. Ma csakúgy, mint akkor, szükség van olyan emberekre, akik mernek olyat gondolni, ami ellent mond a hagyományos gondolkodásmódnak, akik fel merik emelni hangjukat a régi szokásokkal szemben, ha ezek megakadályozzák az új élet beteljesedését. Mi történné, ha mindannyiunkban bátorság ébredne ehhez?